

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita B. Fvlgentii, Ecclesiae Ruspensis Episcopi, ex ea quæ est fideliter conscripta, à quodam ex discipulis eius, ad Felicianum Episcopum. Desijt ab humanis, Anno ab Incarnatione Domini 529. Felicis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

Epist. 76. de ordinandis. Insuper perfrinxit grauerit Simoniacos, sed & nundinationes fieri solitas in festis SS: Martyrum vetuit.

S. Basilij effigies. Procero fuit habitu corporis & recto, siccus, gracilis, color eius fuscus, vultus temperatus pallore, iustus nasus, supercilia in orbem inflexa & adducta, cogitabundo similis fuit, paucæ in vultu rugæ, exque renidentes, genæ oblongæ, tempora aliquantum caua, promissa barba, & mediocris canities. Vna illi tunica & pallium vnum, & humi cubatio, & balnei contemptus, illa eius decora ornamenta, & vigilia. Et cœna suauiissima atque pulmentum illi erat, nouum, inquam, illud condimentum panis & sal, & potio sobria & vberima: quam fontes proferunt. Susceptus est autem in locum Episcopatus eius, Gelladius ipsius discipulus, à quo scriptus fuisse res ab eodem Basilio gestas auctor est Damascenus, sed non extant, quæ autem Amphilochij falso nomine fertur vita Basilij, haud digna satis habetur quæ eruditorum auribus ingeratur, nisi adeo sint perspicaces, quæ in eis quæ sint vera à falsis discernere atque secernere valeant.

Voluntaria paupertas eius. Et Abstinentia.

Succedit ei in Episcopatu Gelladius eius discipulus. De imaginibus Basilij vita scripta ab Gelladio non extat, quæ verò

Amphilochij nomine fertur spuria.

Vide Cæsar. Baronij Annal. tom. 6. & 7.

VITA B. FVLGENTII, ECCLESIAE Ruspensis Episcopi, ex ea quæ est fideliter conscripta, à quodam ex discipulis eius, ad Felicianum Episcopum. Desijt ab humanis, Anno ab Incarnatione Domini 529. Felix sedis Apostolicae præsulis 4. Iustini verò Imperatoris 3.

5. Ianuarij.

Beatus Fulgentius, nobili Carthaginensium senatorum genere, auo Gordiano, à Genserico rege, Carthaginis victore, in exilium missus,

misso, oriundus in ciuitate Leptæ: patre Claudio, matre verò Mariana natus est. Quem pia mater, patre è viuis sublato, Græcis ac Latinis pariter apprime eruditum litteris, paternæ domus gubernationi præfecit. Quod ille munus tãra, industria executus est: vt ad procurationis prouinciæ officium assumeretur. Sed vanæ foelicitatis tædio victus, & graui sæcularium negotiorum sarcina prægrauatus, animum paulatim magis magisque, ad indefessum lectionis & orationis studium appellere cœpit. Deinde monasticæ vitæ conuersatione mirificè delectatus, & rerum diuinarum dulcedine allectus, suauissimaq; virtutum omnium fragrantia, quam ex monachorum percipiebat familiaritate captus, serio de vitæ genere mutando secum deliberauit. Sed ne subita violentaque mutatio, corpus simul cum mente transfersum raperet, occultis primum ieiunijs exercere; dehinc antiquorum sodalium consortia vitare; postremò cunctis iam vitiorum hostibus ex cordis sui ditione profligatis, quod animo compressum tenuerat, monasticæ vitæ propositum promulgare non erubuit: vt quamplurimos insigni virtutis exemplo, ad imitationem traheret.

Fuit tunc temporis, quidam Episcopus nomine Faustus, Hunerici tyranni malignitate, à cathedra sua relegatus. Hic monasterium, mirabili virtutum splendore conspicuum, construxerat. Ad hoc à Fausto, magna cum precum instantia admisus Fulgentius, tam excellens conuersionis suæ specimen præbuit, vt nõ pauci ruptis prauæ consuetudinis vinculis, illi sese aggregarent. Huius rei fama ad matris aures delata, bone Deus, quas illa tragœdias non excitat? Turbatur, expauescit,

& fœ-

Patria & genus eius.

Genfericus V Vandalorum rex.

Vide quam prudenter, & quo ordine ad monasticam vitam se componat.

Hunericus maior filius Genferici, & in regno successor. A Fausto ad monasticam disciplinam suscipitur.

& foemineis cœlum lamentationibus implens, inconsideratis ad monasterium cursibus furibunda rapitur, ac sciens quantum à filio diligeretur, Fulgentij nomen ante fores iterato nequicquam inclamans, desolationem suam miserabiliter allegabat; sed ille solitam pietatem, religiosa crudelitate vincebat. Hac prima tentatione, non sine ingenti fratrum omnium admiratione deuicta, tantis abstinentiæ laboribus carnem domuit, vt eximiam delicati corporis pulchritudinem, diuersis vlceribus & impetigine foedaret; omnes spiritualis vitæ hostes, insita animi virtute ita profligans: vt plurimos in sui stuporem conuerteret.

Maternos affectus superat.

Arianorum furor.

Sed hunc foelicem successum, Arianorum furor, qui Faustum Episcopum persequabantur, monasterioque excludebat: interturbare conatus est.

Ad Felicem Abbatem migrat.

Quare Fulgentius, ad Foelicem Abbatem, vicino monasterio præfectum, commigrauit; à quo continuo in societatem regiminis, frustra reluctans, assumptus est. Sed cum subito barbaricæ multitudinis incursum turbaretur prouincia, inclyti cælestis exercitus duces, per ignotas Africæ regiones, sacra monachorum comitante caterua, spiritalia mouent castra. Dumque in territorio Siccensi, regionis foecunditate delectati, certas figere sedes statuunt, Foelix quidam, in foelix Arianæ perfidiæ præco, crudelem erga Dei seruos, persecutione, diris inuidiæ stimulis concitatus, molitur. Vinculis igitur constricti, ad Arianum presbyterum trahuntur; & primo quidem, Foelix Abbas flagellorum crudelitati subditur. Deinde beatus Fulgentius, violentis immanissime fustibus contunditur. Vterque tandem omnibus spoliatus vestimentis, è domo exturbatur. Crudelissimi statim fama

Foelix Abbas, ab Arianis flagellis, B vero Fulgentius fustibus caeditur.

fama

fama sceleris, vniuersam oberrat regionem, factumque, bonus quilibet, supplicio dignum clamat; sed Christi serui, contumelia ob eius nominis gloriam accepta gauisi, vindictam omnem respuebant, conuocatisque fratribus, vicina provincie sue loca repetentes, Maurorum potius barbariem, quam Arianorum scunitiam perferre elegerunt.

Barbarorum
magis quam
hæreticorum
scunitiam
eligunt.

Igitur Ididi nouam propter ciuitatem, iactis monasterij fundamentis, turbata vitæ monastica exercitia restaurant, & religionis splendorem, longè lateque diffundunt. Sed Fulgentius Aegyptiorum monachorum instituti æmulus, charismata adhuc meliora, nocte dieque meditabatur; Igne diuini amoris tam excellenter succensus, ut neque itinerum difficultate, neque periculorum magnitudine deterritus, primò Carthaginem, inde Syracusas, vnico peregrinationis socio, Redempto nomine, proficisceretur. Sed cum ex Syracusano antistite B. Eulalio, Aegyptum sacro fulmine, ab Ecclesie communiōe, segregatam intelligeret, ne apud rebelles, fidei sue imprudens fortè naufragium faceret: Hyemem illam, apud S. Eulalium, admirabilis hospitalitatis virum, transmissit. Indè consultandi gratia, ad Rufinianum Episcopum, in exigua Sicilia insula, monasticis disciplinis eximie florentem, commigrauit. A quo similiter, ab Aegyptiaca profectiōe deterritus: pristinum pietatis studium repetere decreuit.

Ididi ciuitas.

Loca sacra
Romæ inu-
sit.
Redit ad
monasteriū
suum.

Itaque ut venerabundus, sacra martyrum loca Romæ visitaui, oblato opportunè nauigio, ad Africam appulsi: Incredibile monachis suis gaudiū, sua præsentia adferens. Nec monachorum tantū, sed & secularium præcipua nobilitate præstantium mira fuit exultatio: Adeo ut, Byracenæ provincie

uincix primarius, Syluestrius nomine, locū quendam, vbertate glebę in primis egregium, fabricādoq; monasterio aptissimum illi donaret: nulloque non charitatis studio, eum sibi deuinctū haberet. Condidit verò B. Fulgētius, in loco sibi cōcesso, ccenobium, non tam lapidum magnificentia, aut structurę nouitate visendum: quā cœlesti omnium virtutum maximarum splendore sanè admirandum.

Monasteriū
construit, in
Prouincia
Byzacena.

Ibi verò orationis & lectiōnis suauitate vehementer inescatus, de molesta præfecturę istius sarcina abijcienda cogitare cepit. Occurrebat illius animo, monasteriū, in medio maris, Vincensī Littori proximū: omni humanarū rerū solatio destitutū. Eò itaq; calore pietatis planè incensus peruolauit ocyus: maximis summq; beneuolentię indicijs, ab Insulanis fratribus receptus quidem, sed Faustī Episcopi interminatione illicò reuocatus, ab eoq; sacerdotij munere, (ne spiritalis vitę dulcedine victus, ad solitudinē resiliiret) consecratus est. Istis igitur honorū, onerumq; victus cōpedibus, animū vel inuitus, ad tractanda prudenter, cōmissi sibi regiminis gubernacula adiecit. Cuius fama, cum sanctitatis opinione celebris longè lateq; vagaretur, ad Episcopalem dignitatem, populi vocib. pertrahi cepit. At ille honorū, dignitatumq; titulos maximè abhorrens, quę sicut latebras, quę illum ad tēpus protexere. Sed ad monasterium tandē reuersus, à complexu suorū, violenta multitudinis manu auulsus, inuisū honoris culmen cōscendere coactus est. Neq; tamē ea propter, rigorē monasticę disciplinę excussit, sed ad vltimum vitę spiritum constantissimè seruauit.

Presbyter
cōsecratur.

Inuitus suscipit Episcopatum.
Honores nō mutant illi mores.

Hac porrò in dignitate constitutus, ingentē miseriarū cumulum deuorauit. Defensor fidei Catho-

tho-

tholicæ præ cæteris acerrimus, cum sexaginta & ed amplius episcopis, exilio damnatus: eorum ipse & lingua & Ingenium dicebatur; tanta inter illos & prudentiæ & pietatis opinione præcellens, vt licet ordine vltimus foret: sententia tamen, in grauissimis fidei quæstionibus, semper primas teneret.

Quid referam animi virtutem, eloquentiæ vim, atq; verborum præstantiam, deniq; sententiarum auctoritatem, qua Trasamundo Regi, astuto veritatis oppressori resistit? Quid commemorem admiranda Ingenij eius monumenta, quibus impias & perfidię plenas confutauit propositiones? Certè tanta omnia ipsius & dicta & scripta, sapientia claruerunt, vt maximum etiam apud impium, perfidumq; regē pondus haberent. Laudabat sapientiam, mirabatur eloquentiam, prædicabat humilitatem, veritatem tamen iusto Dei iudicio, mentis oculis inspicere non meruit.

Coruscantē tam insigni virtutum omnium splendore, Ariani haud mediocriter timebant. Trepidantē perfidæ religioni, nimis maturum inferret exitium. Itaque Satanz stimulari inuidia, assiduis Trasamundi regis obtudēre aures clamoribus, vt secundo virum sanctum exilio mulctaret. Vincitur ille impiorū suasionibus, damnatq; innoxium populo vberimis lachrymis eum prosequente. Iuliateum autem, virum quandam, eximia religione præstantē, cæteris omnib. grauius ingemifcentem, ipse compellauit, bonoq; animo esse iussit, prophetico spiritu reditum suum, restaurata Ecclesiæ Catholicæ libertate denunciatis. Quod planè ita euenit. Nam Trasamundo Rege extincto, per Hildericum successorem, longissimæ captiuitatis catena disrupta est, & integra

Mittitur in exilium cum alijs 60. Episcopis.

Præconia S. Fulgentij.

Trasamundus rex laudat quidem Fulgentij sapientiam, & tamē in perfidia persistit.

Veretur virum Dei Ariani. Secundo mulctatur exilio.

Diuitius prænoscit reditum suum

Hildericus successor, Eccle.

Trafamun-
di, vnitatem
ecclesie re-
stituit.

Ecclesie Catholice per Africam restituta liber-
tas. Carthaginem autem reuersus, tanto cum gau-
dio & obsequio à fidelibus exceptus est, vt imbrè
improvisò de cœlo decidentem, vestimentis suis
nouo tabernaculi genere, à capite eius auerteret.
Insignis eius humilitas, cum eximia prudentia &
eruditionis laude coniuncta, omnibus eum cha-
rum reddèbat. Sed nunc sanctissimum eius, post
tot tantorumque laborum decursum, exitum at-
tendamus.

Ante annum ferè quàm de isto sæculo rapere-
tur, omnibus ecclesiasticarum rerum negotijs va-
lere iussis, ad insulam Cirtinam, paucis comita-
tus fratribus nauigauit, ac in breui quodam sco-
pulo, Chilmi nomine, vbi iam monasterium fa-
bricari mandauerat, tantis pœnitentiæ indicijs,
lectioni, orationi, & ieiunijs vacauit, vt primum
inchoanti similis appareret. Sed charitatis neces-
sitate constrictus, fratribus, absentiam viri sancti,
agrè nimium ferentibus, ad monasterium suum
iterum descendit. Iamque tempus, quo fidelem
seruum Dominus requirebat, instabat. Repentina

Ad extrema
tendēs, quo-
modo se ha-
buerit.

igitur infirmitate corripitur, & septuaginta pro-
pè diebus ægritudine fatigatus, hoc solùm fre-
quenter dicebat, Domine da mihi modò hic pati-
entiam, postea indulgentiam. Fratribus autem, dif-
cessum, patris, lachrymosis singultibus deploran-
tibus dixit; Ego fratres animarum vestrarum sa-
luti prospiciens, molestus forsitan & difficilis vo-
bis exiti; Ideoq; obsecro vos, ignoscat mihi, qui-
quis aliquid dolet, & si debitum, seueritas nostra
transgressa est, modum, orate, ne mihi hoc Domi-
nus imputet ad peccatum. Illi contra, super ge-
nua eius cadentes, semper bonum, semper affabi-
lem pro omnium salute, sicut decuit inuigilasse
clami-

clamitant. Tunc imperato silentio, viduarum, pupillarum, cunctorumque indigentium memoriam recolens, tanquam bonus & fidelis, commissæ sibi pecuniæ, dispensator, singulis pro conditione distribui mandavit: Dein, iugi orationis studio in Deum eleuatus, postremo die Calendarum Ianuariarum post peractam vesperam, beatum spiritum in manus Domini tradidit, anno episcopatus sui vigesimo quinto, vitæ autem totius sexagesimo quinto, sicut multis ante fratribus, morti proximus indicauit.

Migrat à vita sanctus antistes.

MARTYRIVM SANCTISSIMAE VIRGINIS MARTINÆ

Ex eo quod est ex vetustis M.S. Codicibus erutum, per Reuer. P. Laurentium Surium.

Passa est anno Christi 228. Urbani Papæ 2. Alexandri autem Imp. 4.

Vide Cæs. Baron. in Notation. Martyr. Roman. & to. 2. Annal. Eccl.

Martinâ virgo, vt generis claritudine nobilis, ita pietate in Deum clarissima, egregiam planeque admirandam Christianæ fidei ac virtutis edidit confessionem. Accusata namque à Christiani nominis hostibus, persecutoribusque acerrimis, cum ad Apollinis delubrum deducta, nefando simulachro thura offerre cogeretur, Christi potentia, virtutiq; confisa: in preces diu multumque incubuit, cæleste haud dubia fide auxilium expectans, vt fugato dæmonio, summa sacerdotum impietas, perfidiaq; cunctis innotesceret. Neque eam fefellerit expectatio. Precibus namq; ritè persolutis, factoque de more crucis signo, tantus repente motus vniuersam concussit ciuitatem, vt euerso Apollinis delubro, & comminutis simulachris, bona insuper populi multitudo, cum profanis sacerdotibus eadem ruina occumberet. Ea re turbatus, pariterque commotus

t. Ianuarij.

Clarum genus S. Martinæ.

S. Martinæ Apollinis delubrum oratione prosternit.

C Præses,

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN